

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл.бр. К-По₂ 46/2010

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 04.10.2010. године

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су приступили:

- Заменик тужиоца за ратне злочине Душан Кнежевић,
- оптужени Будисављевић Чедо, Малиновић Мирко, Богуновић Милан и Груичић Богдан.
- Браниоци оптужених адвокат Милан Лукић, Ђорђе Дозет, Ђорђевић Горан, Давидов Страхиња, Елек Милан.

Позвани су и оштећени Бакић Марија, Сукур Јека и Димић Невенка, уредно су примили позив, међутим на данашњи главни претрес неће приступити.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су оштећене обавестиле суд, а што је и констатовано службеном белешком Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима од 21.09.2010. године где стоји да су спречени да се одазову позиву због здравственог стања.

Председник већа отвара заседања и објављује предмет главног претреса и састав већа.

Предмет главног претреса је ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 КЗ СРЈ, а које је стављено на терет оптуженима Будисављевић Чеди, Малиновић Мирку, Богуновић Милану и Груичић Богдану.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Састав већа је следећи: Ја сам председник већа – судија Винка Бераха-Никићевић, чланови већа – Снежана Николић Гаротић и Растко Поповић, записничар – Сњежана Ивановић.

Да ли има примедби на састав већа?

Нема примедби на састав већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ћемо да одржимо данашњи главни претрес, да ли сте сагласни?

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес ОДРЖИ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ. ЂОРЂЕ ДОЗЕТ: (Бранилац окр. Малиновића) – Госпођо председнице, ја морам у 11 сати због раније преузетих обавеза код судије Душанке Жакуле у Вишем суд у Београду, притворски је предмет, завршне речи су данас, морам да напустим суђење, мој брањеник и његова породица нису сагласни да ја обезбедим замену. Ја сам имао намеру да обезбедим замену, у петак ми је саопштено да то не желе, да неће да улази неко други у овај предмет и ја Вас молим или да држимо до 11 или да не почињемо данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Почећемо, па сад уважићемо наравно Ваш разлог овог пута. Добро.

ЛИЧНИ ПОДАЦИ ОПТУЖЕНИХ

БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете прићи молим Вас овде за овај пулт. Да ли има неких измена у Вашим личним подацима од, кад сте Ви дали податке, од 28.12.2009. године код Окружног суда у Сомбору?

Окр. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Не, све је исто као и тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је исто?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Оптужени Будисављевић Чедо са личним подацима као са записника од 28.12.2009. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неожењен, је ли тако?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Неожењен, отац једног малолетног детета.

Отац једног малолетног детета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде није нотирано.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Пише негде и списима али вероватно немају ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате неку имовину на свом имену?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате? Да ли сте запослени?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Не.

Незапослен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А од чега се издржавате?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Радио сам приватно ја и један другар грејање и водовод и тако, у Новом Саду, повремено кад има посла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се води још који кривични поступак?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не води се? Добро, хвала, седите.

ОПТУЖЕНИ МИРКО МАЛИНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете сести, имате ту столицу. Да ли има измена у Вашим личним подацима?

ОПТ. МИРКО МАЛИНОВИЋ: Нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема измена, је ли тако?

ОПТ. МИРКО МАЛИНОВИЋ: Не.

Оптужени Малиновић Мирко, са личним подацима као са записника Окружног суда у Сомбору.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите рекла сам.

ОПТ. МИРКО МАЛИНОВИЋ: Не треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ви примате инвалиднину, је ли тако?

ОПТ. МИРКО МАЛИНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа немате на свом имену?

ОПТ. МИРКО МАЛИНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала Вам, седите.

ОПТУЖЕНИ МИЛАН БОГУНОВИЋ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има код Вас неких измена у личним подацима?

ОПТ. МИЛАН БОГУНОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема?

Оптужени Богуновић Милан, са личним подацима као са записника Окружног суда у Сомбору од 29.12.2009. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви сте незапослени?

ОПТ. МИЛАН БОГУНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од чега се издржавате?

ОПТ. МИЛАН БОГУНОВИЋ: Невенчана супруга ми има инвалиднину, неку малу пензију и малолетно дете. То је сав приход из чега се издржавамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате нешто на свом имену од имовине?

ОПТ. МИЛАН БОГУНОВИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ништа? Добро. Хвала Вам, седите.

ОПТУЖЕНИ БОГДАН ГРУЈИЧИЋ

Оптужени Грујичић Богдан, са личним подацима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли код Вас има неких измена у личним подацима?

ОПТ. БОГДАН ГРУЈИЧИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема? 08.06., је ли тако, односно 29.12.2009. године без измена.

Добро, хвала Вам седите.

Главни претрес почиње читањем оптуженице тужиоца за ратне злочине КТРЗ 6/10 од 25.06.2010. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА:

Оптужницом Тужилаштва за ратне злочине терете се Будисављевић Чедо, Малиновић Мирко, Богуновић Милан и Грујичић Богдан,

Што су:

Током октобра месеца 1991. године на подручју општине Теслинград (Лички Осик) у Републици Хрватској, у саставу тадашње Социјалистичке Федеративне Републике Југославије, као припадници Министарства унутрашњих послова Српске Аутономне Области Крајине и Територијалне одбране Теслинграда, кршећи правила међународног права за време оружаног сукоба који је тада постојао, није имао карактер међународног сукоба између јединица Југословнеске народне армије, Територијалне одбране и МУП-а САО Крајине као и добровољаца с једне стране и хрватских оружаних формација у чијем су саставу биле јединице МУП-а Хрватске, Збора народне гарде и добровољци с друге стране, противно члана 3, став 1 тачка 1а и члана 4 став 1 IV Женевске

конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године («Службени лист ФНРЈ» бр. 24/50), члан 4 став 1 и став 2 тачка а) и члан 13 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 12.08.1949. године («Службени лист СФРЈ», Међународни уговори број 16/78), према цивилним лицима која не учествују у непријатељствима као и цивилним лицима која су затворена и лишена слободе у вези оружаног сукоба и налазе се у власти једне од стране у сукобу, према којима се мора поступати у свакој прилици човечно и која морају бити заштићена од сваког насиља, вршили убиства,

При чему су:

У првој половини октобра месеца 1991. године у Теслинграду, након што су због сумње да поседују радио-станицу и да сарађују са хрватским оружаним формацијама лишени слободе Ракић Мане, његови синови Ракић Драган и Ракић Милован и ћерка Ракић Радмила, окр. Орловић Душан, против кога је поступак раздвојен, као начелник ресора Државне безбедности МУП САО Крајине, које се као свом претпостављеном обратио окр. Будисављевић Чедо, командир специјалне јединице МУП-а САО Крајине и заменик командира станице милиције Теслинград, питајући га шта да ради са ухапшеним члановима породице Ракић, као и Ракић Луцијом, супругом Ракић Манета, која је била на слободи, а након што је упознат зашто се породица Ракић терети, наредио окр. Будисављевић Чеду да их лиши живота, што му је поновио и након пар дана када му се истим питањем још једанпут обратио окр. Будисављевић Чедо,

Да би:

- у ноћи између 20. и 21. октобра 1991. године окр. Будисављевић Чедо, поступајући по примљеном наређењу окр. Орловић Душана, против кога је поступак раздвојен, постигао договор са припадницима ТО Теслинград, окр. Малиновић Мирком и окр. Богуновић Миланом да заједнички лише живота ошт. Ракић Луцију, након чега су наоружани ватреним оружјем дошли до места Широка Кула, засеок Седлари, до викендице у којој је она боравила, да би окр. Малиновић Мирко и окр. Богуновић Милан остали у дворишту чувајући стражу док је окр. Будисављевић Чедо ушао у викендицу и хицима из ватреног оружја лишио живота ошт. Ракић Луцију, након чега су окр. Будисављевић

Чедо, окр. Малиновић Мирко и окр. Богуновић Милан, запалили њен леш и викендицу;

- неколико дана касније, крајем октобра месеца 1991. године у вечерњим часовима, окр. Будисављевић Чедо, поступајући по примљеном наређењу окр. Орловић Душана, против кога је поступак раздвојен, постигао договор са припадницима ТО Теслинград, окр. Малиновић Мирком, окр. Богуновић Миланом и окр. Новаковић Гораном, против кога је поступак раздвојен и припадником Станице милиције Теслинград окр. Груичић Богданом да заједнички лише живота ухапшене породице Ракић и то Ракић Манета, Ракић Драгана, Ракић Милована и Ракић Радмилу, па су им у просторијама Станице милиције Теслинград, најпре везали лепљивом траком руке и затворили им уста, а затим их увели у комби возило марке «Там», којим је управљао окр. Груичић Богдан, и превезли до Сврачковог села, до крашке јаме «Голубњача», где су их окр. Будисављевић Чедо, окр. Малиновић Мирко, окр. Богуновић Милан, окр. Груичић Богдан и окр. Новаковић Горан, против кога је поступак раздвојен, хицима из ватреног оружја лишили живота и потом бацили у јаму,

- чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије у саизвршилаштву у вези члана 22 истог Закона.

КОНСТАТУЈЕ СЕ да је прочитана оптужница Тужилаштва за ратне злочине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте претходно да се договоримо да ли уопште има сврхе кренути са узимањем одбране, видим да је 10 сати. Да ли Ви требате у 11 сати да будете присутни или да кренете у 11? Да кренете? Ево шта Ви предлагете?

АДВ. СТРАХИЊА ДАВИДОВ: (Бранилац Богуновић Милана) - Ја мислим да нема сврхе почињати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да не прекидамо у пола одбране?

АДВ. СТРАХИЊА ДАВИДОВ: Па да. Највише што се може саслушати један окривљени, можда чак и он до краја, а то би било лоше, не би било целисходно по мени, а немам неке специјалне разлоге за то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Тужиоче, шта Ви мислите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја предлагем да уђемо у поступак па докле стигнемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

САСЛУШАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако. Нека остане само у заседању Будисављевић Чедо. Остале оптужене молим Вас удаљите из суднице.

ОПТ. БУДИСАВЉЕВИЋ ЧЕДО

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разумели оптужбу?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Потпуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Претходно, ја ћу Вам рећи која су Ваша права, али ја бих Вас питала да ли Ви признајете да сте извршили ово кривично дело које Вам је стављено оптужницом на терет?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Признајете? Дакле, Ваша права у поступку су следећа: Не морате одговарати на постављена питања, можете се бранити ћутањем, можете, у ствари онако како Вама највише одговара да изложите своју одбрану. Да ли ћете изнети Вашу одбрану данас?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Поштована госпођо суткиње, потпуно сам разумео шта ми причате и наравно да ћу своју одбрану изнети колико будем стигао данас, ако не други пут пошто видим да неко од адвоката жели да прекине, небитно због ког разлога, значи изнећу своју одбрану пошто ми је као и Вама наравно у циљу да се сазна шта је било. Значи, изнећу одбрану, да, почећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако. Ви сте више пута били саслушани поводом овог дела, па сад реците укратко, укратко колико год можете шта се десило.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Која је изјава веродостојна, је ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, имате времена, ми ћемо наставити уколико не завршите сада, значи имате времена да изнесете одбрану. Испричајте нам све шта се то догодило октобра 1991. године, крените од тога на ком положају сте били, шта сте у то време радили, испричајте нам?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Покушаћу да вас уведем, не Вас него комплетно ове људе како се то издешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих Вас молила да прво кренете од тих сукоба, кад су почели сукоби, конкретно кад је било на подручју Теслинграда, између кога су сукоби били, па нам то ближе опишите? Када је Теслинград био у рукама српских снага, како се организовала власт, испричајте нам укратко о томе?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Покушаћу, али пошто 20-ак година, не знам да ли ћу тачно све прецизирати, па ако негде нешто погрешим вероватно, не знам.

Значи, ја сам живео у Новом Саду од 1988. године пријављен, са личном картом сам отишао из Хрватске. Приликом првих наговештаја сукоба, односно оснивања ХДЗ-а у Хрватској, то је било деведесетих година, након победе Фрање Туђмана на изборима почело је да се у српском народу ствара једноставно страх из разлога тога што су самим тим његовим избором почели да националистички се понашају и провоцирају српски живаљ који је тамо живео. То се манифестовало тако што су заустављали возила, пуно случајева претресали људе, пребијали људе само из тог разлога што су били српске националности. Све то сазнајући, гледајући преко телевизије и то, ја се враћам из Новог Сада деведесетих година, значи почетком, или сами почетак. Сами почетак се везује за Книн и за тзв. «Балван револуцију» и пре тога догађај у Окучанима у Хрватској исто.

Једном приликом, то је било за Ускрс 1990. године, тзв. «Крвави Ускрс», Хрвати, значи један део Хрвата који су били организовани у хрватским оружаним снагама ХОС и ЗНГ (Збор народне гарде) кренули да ту угуше, покушај те побуне српске и те тзв. «Балван револуције» у Книну, кренули су из Загребa преко Карловца, Слуња, преко Плитвичких језера да уђу у Книн и да разбију ту побуну. Међутим, зима је то била, март, ако се добро сећам, ту су заустављени, бар су покушани да зауставе на Плитвичким језерима. Међутим, како је кренуло, није било добро организовано, тај сами почетак, ту су наше снаге страдале, доста је људи похапшено и ту је пала и прва жртва, један човек из Коренице, ако се добро сећам, Титове Коренице тадашње, Рајко Вукадиновић, ту је и убијен на тим Плитвичким језерима. Од тог дана даље се све дешавало, како се дешавало, Хрвати су Усташе, значи кад кажем не мислим глобално на Хрвате, али ти који су били ту у тим организацијама, формацијама оружаним, плус укључујући њихово Министарство унутрашњих послова, тзв. «Муповце», који су исто имали ознаке шаховнице и то, припадали тој хрватској полицији новој, кренуло је са узимањем места и постављањем њихових полицијских снага у местима где су Срби живели. Исто тако и у нашем Личком Осику који смо ми за време рата назвали Теслинград из разлога тога што су постојала два Личка Осика, један насеље Лички Осик где смо живели већином српско становништво и ту је била фабрика «Марко Орешковић» и други део што је само пруга делила ту територију Стари Лички Осик где је била већина, односно 99% хрватско становништво. Из истог тог разлога смо ставили таблу Теслинград смо назвали. Једно 25 км од

Теслинграда, сад да га тако назовем, да гоговирмо, да знамо о чему се ради, је према Љубову, једном брду Љубову и према Титовој Кореници и Плитвичким језерима је било хрватско јако упориште, ту је некад био затвор КПЗ од Окружног затвора Госпић, тзв. «Штале», некад су држали затвореници ту слободњаци који су мање билии осуђени, овце и неко пољопривредно добро и тако нешто, е ту су они постали Хрвати, значи у униформи шареним војска њихова, послала је пункт контролни, ту су Србе из аутомобила. То је био путни правац из Теслинграда према Титовој Кореници и даље Удбеник, Грачацу и даље према Книну с једне стране. С друге стране то ћу касније објаснити где је било и ту су вршили разне провере, извлачили људе из возила, пребијали, затварали, једноставно иживљавали се над људима српске националности. У међувремену су исто њихове специјалне јединице које су биле стациониране са малим возилима, најчешће са «Голфовима», не знам даље који су још били, неким њиховим службеним возилима који су били, долазили у наше место па је Теслинград исто тако вршили провокације, значи ми седимо негде на клупама и то окупимо се, они дођу и растерају нас, некога ишамарају и тако. Значи, створио се један велики бунт у народу, незадовољство самим тим.

Почетком 1991.године се сазнаје из разних извора да се оснива камп за специјалне јединице, тзв. «Мартићеву војску» у Голубић у Книнском, значи један мали засеок зове се Голубић код Книна, где је био укључен у то оснивање и обуку тих специјалних јединица као главно командујући капетан Драган Васиљковић, познатији под надимком «Капетан Драган», који је дошао из иностранства, тачно из Аустралије, где је био држављанин, живео, пошто је био професионални војник и тамо у њиховој војсци. Једном свог живота је боравио у Легији странаца, значи професионалац који је знао то како се то треба радити, дошао је на позив Владе Србије, тадашњих безбедносних структура, значи првенствено кад кажем, то мислим на Јовицу Станишића и његовог заменика у свему томе што се тиче стварања тих крајишких јединица Френки, значи Франко Симатовић, звани «Френки», они су били представници Србије као државна безбедност и по тој војној линији су тад дошли у Голубић камп тај који је некад био насеље које је било, једноставно биле су ту бараке и био је доста велики простор, полигон, а некад је то служило за омладинску радну акцију која се некад тамо изводила. Значи, био је погодан терен, издвојен ван Книна и насеља тог. Самим тим ми смо се организовали како смо се организовали, на почетку су кренуле сеоске страже, по селима, по местима исто код нас су у Теслинграду кренуле те ноћне страже пошто су Хрвати, ти који су били униформисани или у шареним униформама,

припадници њихове војске, ЗНГ, ХОС односно или у плавим униформама полицијским, припадници Министарства унутрашњих послова Хрватске су долазили у Теслинград и малтретирали људе, долазили у хотел где су малтретирали запослене ко је год био Србин и тако. Е, самим тим почетком су се људи плашили, неко је тад већ побегао из Теслинграда, неко је остао, како ко. Ја сам конкретно сазнао за информацију да се оснива камп тај, тзв. камп тај специјалних јединица у Голубићу од једног мог другара из једног места тамо крај Госпића на једном састанку, да назовем састанку он је дошао тамо код нас у круг фабрике «Марко Орешковић», у Ћуковац, једно село тамо у близини наше и ту је изложио план да се оснивају те и те јединице и да се траже добровољци који би ишли у ту. Наравно нас је било ту двадесетак људи, можда мало мање, пријавио сам се ја и сви ти остали људи који су били. То је било 1991. године негде у јануару, марту, тако, фебруару, почетком 1991. године, значи крајем зиме негде тако.

После тога смо контактирали још пар пута и следило је једноставно информација, односно сигнал из Книна, Голубића да можемо ми да дођемо, наша јединица. Пре тога, пре него што смо отишли у Голубић дошао је капетан Драган, тад сам га први пут исто видио, дошао је у Медак, Радуч, то су српска села на рубном подручју Госпића и ту смо били десетак дана, да не прецизирам сад тачно, седам, осам, да кажем десет дана на тзв. противдиверзантској обуци на Велебиту, значи ту смо радили са експлозивима, са стварима којима би се сусретали у рату, јер тај наш рат није могао бити фронтални, ми нисмо имали снаге да се супротставимо тад, били смо мали, слаби, него се једноставно водио једна врста герилског рата. Герилски рат је значи мала шачица људи добро обучених, спремни, способни да може да удари на јаче снаге, изненађење, направи шта треба и да се повуче на брзину са што мање губитака наравно. Значи, то кад смо завршили одмах смо тад отишли у Голубић, значи ја и још једно 18 или 19 момака који су били из Теслинграда и околина Теслинграда, села која су била Широка, Кула, Ћуковац, било их је, тако Вреба, Смогорић, не могу сад тачно да прецизирам да се сетим, није ни битно у крајњој линији. Приликом доласка у Голубић смо смештени наравно, добили смо униформе, шарене униформе, РСК (Републике Српске), војске Републике Српске Крајине, тад је као тад направљено, премда смо ми били добровољачке јединице, тад се то називало «Мартићевци», «Книнџе», како се то називало и нисмо имали никакве додирне тачке са војском тадашњом, односно тад је постојала ЈНА која се распадала, чак смо се конфронтирали у неким случајевима, значи ми нисмо имали никакве додирне тачке с војском, чак нисмо добијали ни оружје ни опрему од

њих. Наше униформе је шила «Личанка СРБ» једна фабрика текстила која је тад за време тог почетка сукоба шила униформе шарене, премда смо ми после добили, моја јединица је добила, специјална јединица је добила НАТО униформе шарене које је капетан Драган преко неких својих канала набавио из иностранства. Сама опрема, значи наоружање и све то је посредством Јовице Станишића и његовог заменика Френкија Симатовића набављана на почетку Србије, јер ми нисмо имали ништа. Кад смо били на Плитвичким језерима ми смо тад били са пушкама које су некад људи закопали после II светског рата па ископавали их, бомбе старе и тако то. Самим доласком у Книн Голубићи добили смо модерно аутоматско наоружање и аутоматско и полуаутоматско, зависи ко шта. Обука је кренула како је кренула, значи с оним стварима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је кренула обука?

ОПТ. ЧЕДА БУДИСАВЉЕВИЋ: Обука у Книну Голубић, конкретно код капетана Драгана је кренула па негде крајем марта или почетком априла, тако, ту смо остали нешто више од месец дана, пошто су све то момци су били који су пре били у војсци, значи неке основне ствари смо стекли већ у бившој ЈНА тадашњој ко је био у војсци. Е, онда ове ствари специјалистичке шта смо радили радили смо, учио нас је једноставно како да останемо у свему томе и како да се бројнијег непријатеља изборима и да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате тако опширно везано за обуку.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Остали смо неких 40 дана, да сад тачно не могу да се сетим, да прецизирам, значи упознавали смо се са свим шта је требало. Мени први претпостављени по војној тој линији је био капетан Драган. За то време док сам ја био тад у том Книнском Голубићу у камп је неколико пута долазио и Јовица Станишић, као начелник ресора Државне безбедности Србије и његов заменик Франко, односно Френки Симатовић који су били задужени за једноставно ту јединицу. Приликом завршетка обуке смо понели наше оружје, конкретно аутоматско, полуаутоматско, задужене бомбе, пиштоље и тако, неко је задужио, неко није и те шарене униформе и са тим свим ми одлазимо у наше место Теслинград, значи са свим тим униформама задуженим и са оружјем улазимо у Теслинград. Приликом доласка у Теслинград сви идемо нормално као да се ништа није дешавало и као да Хрвати уопште не знају где смо ми, а они су пропитивали где смо ми. Моји су конкретно рекли да сам ја у Новом Саду, за неког другог су рекли да је негде, ето тако неко болестан и то, јер није смело да се каже где смо. Приликом доласка у Теслинград враћамо се у наше станове и скривамо. Није то било скривање, али ето стављамо у ормане наше униформе и оружје и наравно шта смо задужили даље да вам сад не

прецизирам, није битно, али пошто смо видели, схватили да нећемо моћи тако мали и нисмо још били довољно јаки и људи се још нису прикључивали тако масовно, не можемо да узмемо Теслинград, једноставно да га узмемо јер смо слаби, ми смо одлучили да се пребацимо у једно село Могорић, које је било рубно село у близини Госпића, српско село и ту смо ушли, ту нас је народ прихватио потпуно отворено и дао нам смештај и све. Самим тим кад смо дошли тамо људи су се одмах прикључивали ти који су, они су тад држали те сеоске страже али сви су били слабо наоружани, наравно без униформи и без муниције и то. Пошто сам ја био као командир специјалне јединице те која је послата из Голубића Книнског у Теслинград, ја сам водио те људе, био сам, командовао сам том јединицом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када, од ког месеца?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Значи, од завршетка обуке. Да ли је то крај марта или почетак априла 1991. године, тако, једноставно сам задужио те људе који су били са мном на обуци, да тако кажем задужио, бринуо о њима и тако, имао сам свог заменика и ето тако. Приликом доласка у тај Могорић, људи су се почели прикључивати масовно, видели су нас, шарене униформе, оружје, једноставно дошли смо тамо, одмах смо организовали другачије страже, то нико није могао више да долази у то село, значи малтене смо га ми узели да нису Хрвати могли долазит. Народ нас је прихватио како је прихватио, масовно се прикључивао. Ја сам одлазио у Книн константно, сваки други, трећи, пети дан кад је дозвољавале обавезе и улазио у централно складиште у Книну, тадашњег СУП-а гдје је било значи полицијско складиште с војском, још нисмо никаквих имали додира, јер војска тадашња ЈНА је имала наредбу да једноставно ако би ми нешто кренули да крене против нас, мислим мало нелогичко али тако је било. Значи ништа од војске нисмо тад добијали, добијали смо од полиције, откуд је то долазило ђаво ће га знати. Ја сам долазио у Книн, задуживао опрему и наоружање, шта је још требало, требало значи за моју јединицу плус за те људе који су тамо се укључили да кажем у територијалној одбрани, те сеоске страже који су се прикључили том покрету. Значи узимао сам оружје, муницију, опрему, довозио то са малим возилом, кад је требало већа количина са већим возилом ТАМ-ом или тако нешто. Тамо смо остали у том Могорићу једно двадесетак дана, е онда смо из Могорића прешли у друго село Вребац, суседно село, тамо смо исто смештени у бившу школу, шта ли, бивша основна школа у неки Друштвени дом, тако нешто. Исто смо организовали људе, по истоме систему као и у Могорићу, и тад изводили смо полако акције. Значи пошто се то сазнало се и видело се пошто су Хрвати и њихове оружане снаге су осматрали

као и ми исто, извиђачи, и видели су нас и то, и почеле су провокације, пушкарање полако, рањавање некога и тако. Е онда једне прилике су, добили смо информацију да Усташе спремају те њихове јединице да искључе струју српским селима, и узео сам, отишо сам ја, мој заменик Мишчевић Драган и Глумић Тихомир покојни, који је погинуо тад, није тад односно него погинуо је повлачењу у Олуји, 05.августа 1995.године. Значи он, Мишчевић и ја смо отишли да им направимо заседу, тим хрватским војницима, али се испоставило да нису били војници, него су били у плавим униформама полицајци, полицајци хрватски са наоружањем наравно, пошто смо кад смо их заробили имали су дуго наоружање, пушкомитраљез и аутоматске пушке и лично наоружање пиштољи и имали су плави «југо» полицијски. Они су кренули да искључе струју српским селима, значи у Врещу, Могорићу, Павловцу, Метку, Радочу, да не набрајам, тим селима где смо између осталих и ми били и тај народ, и људи су добили ту информацију и пренели су ми информацију да ли могу нешто да направим. Наравно ја сам рекао како да не могу, покушаћу да направим, значи ја и одредио сам двојицу људи, Мишчевића и Глумића да одемо да им направимо заседу, да их заробимо или већ шта можемо. И повукли смо се тамо крај ограде од фабрике која је делила то село и једно четири, пет километара ту смо прошли пешке наравно и прикрали смо им се. У тренутку кад смо хтели да их нападнемо, да их заскочимо, заробимо, њима је прорадила станица и каже да ли сте ту на позицији, каже јесмо, ево каже иде сада «тамић» Електролике, сачекајте га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате толико широко, не морате толико широко. Реците конкретно Теслин град од када је.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Само да вам завршим у вези те акције мислим да је због нечега битно, рећи ћу вам касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Нећу толико опширно у праву сте, смањите колико год буде. Прекините ме ви кад год ја кренем општирније. Значи нисмо то успели тад, они су отишли, дошо је «тамић», они су сели у полицијско возило, тројица су били тада тих МУП-оваца такозваних, отишли су, искључили су струју, у повратку, у повратку значи ми смо легли крај цесте, ставили два камена, они су морали да стану, ишао најпре тај полицијски «југо» са тројицом тих полицајаца, иза њих тај «тамић», искочили смо ја, Мишчевић и Глумичић и једноставно их на препад заробили, истерали их из возила, узели им оружје, имали су пушкомитраљез лаки 7,62, две аутоматске пушке и два, три пиштоља, два ТТ и један 7,65. То смо им све узели, одмах су и ови се људи уплашили који су били цивили у том возили

тамо, од «Електролике», који су радници били то, ови су их обезбеђивали да то искључе, довели смо их у наше село Вребац, Могорић, значи и њих, тај «Југо» њихов полицијски, њих у униформама са оружјем и те раднике цивиле «Електролике».

Довели смо их у село Вребац, ту смо им направили претрес, шта су имали одузели им наравно оружје још одмах, поготово тад, значи и то оружје комплетно њихово и њих смо одвели у Книн за размену, тад се вршила размена. Одвели смо их конкретно Мишчевић Драган, Наранцић Радомир Рашо, ја, Глумић Тихомир, и не знам да ли је још био, нас четири или пет смо их одвели у Книн. Предали смо их на тврђаву Книнску, капетану Драгану, значи неповређене, тројицу тих полицајаца и четворицу или петорицу цивила, заједно с њиховим возилом смо одвезли у Книн на Книнску тврђаву смо их предали. Кад смо их предали, направили смо записник о примопредаји капетану Драгану, он их је после са својим момцима, значи све су то наши били само је једна јединица била овде, једна тамо. Они су их после одвели у тај такозвани затвор кнински, то је некад била болница па то од те старе болнице направљено затвор. Значи одвели смо живе и здраве ту тројицу хрватских војника и те цивиле. Они су касније разменути.

Приликом повратка из Книна, у међувремену ми кад смо отишли за Книн, како су, кад смо заробили те хрвате, њихова станица више није радила. Њих су Хрвати, база их је, станица полицијска Госпић их је звала, њих нема, е онда се неко јавио од нас на ту станицу, рекао нема их, они су заробљени. Самим тим они су одлучили да уђу у село Вребац и да покушају да заробе некога од наших људи или, не од наших пошто смо ми били тад обученији, него од тих људи који су били на тој стражи, не успевају у томе, убијају двојицу, убијају Наранцић, заборавио сам му име, рођеног брата тог Наранцић Раше и још једнога момка убијају, нису успели да их заробе, том приликом један од њих је ранио тога једног полицајца, војника односно.

Значи нашим повратком из Книна улазимо у Вребац и затичемо ситуацију какву затичемо, плач, лелек, људи, шта је, каже дошле су Усташе и хтели да заробе, а ови се нису дали, убили су двојицу, кога су убили, убили су брата рођеног од тог Наранцић Радомира Раше који је са мношћом отишао у Книн. Десило се шта се десило, почео је рат, ту више се нема, не може се ништа друго, и том приликом мени Рашо каже, е каже Чедо да нисте ви извели ту акцију коју сте извели, заробили те људе, одвели их тамо у Книн, не би мени брат погинуо. Ја му једноставно одговарам, реко Рашо то се није могло избећи, ми нисмо знали да ће они кренути, страже биле организоване, кренули су, људи се нису хтели предат наравно, они су пружили отпор, они су их убили, то је могао бити

ил мој брат, ил твој, небитно, самом том приликом ја сам видео да је он оно променио се према мени и малтене је мене окривљивао због те акције да му је брат погинуо, што мислим нема никакве везе, али ето, тако је он то замислио.

Ништа, живот се наставио како се наставио, у том Вребцу, ми смо одлазили повремено у Теслинград са нашим возилом «ТАМ» које је било доста добро, предвиђено за то, мало смо га оклопили и то, одлазили смо нас, није увек иста екипа одлазила људи, одлазило је петоро, шесторо, стално сам одлазио ја са возачем, седио напред и отворена задња врата од фургона, значи ако би неко са оних стјена отворио ватру да колико толико можемо и ми да узвратимо. Одлазили смо на тај наш несретни Теслинград, Лички Осик, да те људе мало подигнемо, да им дамо морал да виде, јер они знају да смо ми тамо, знају да смо из тог места, али још нисмо могли да дођемо у то место значи из којег смо отишли када смо се вратили из Книна. И долазимо повремено тамо, људи су сви сретни када нас виде, Хрвати полако напуштају Теслинград. ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је то било?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: То је било значи негдје у јуну, средином јуна 1991. године, јуна месеца 1991. године, долазимо полако вршимо састанке са одређеним људима у Теслинграду који су имали неке везе са тадашњом бившом ЈНА, који су били резервни официри, капетани, пуковници, долазило је ту људи од свакуда и једноставно успоставља се време, клима да ми можемо да дођемо. Одлучујемо се да напустимо, пре тога организујемо још боље сеоске страже по тим селима гдје смо били, наоружавамо их, обавјештавамо Книн, обавјештавамо Грачац да одлазимо и долазимо у Теслинград. Један дан се значи пакујемо, долазимо са нашим возилима, наоружањем комплет и наша јединица у Теслинград, у међувремену ту гдје смо били у тим селима прикључују нам се још двоје, троје, четворо, петоро људи, млађих момака које сам успио на брзину мало да изаберем и да их колико толико обучим још нечему. Прикључују нам се, долазе из тих села гдје смо били, значи Врепца, Могорића у Теслинград, где се ми смештамо. Самим доласком ту људи су били већ обавештени да ћемо ми доћи, појачане су страже, ми долазимо, смештамо се у Друштвени дом, кино сала је ту била и неко обданиште, дечији вртић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад крените о томе, јесу формираны органи власти, како, мислим мало скратите.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Ја вам што се тиче органа власти не би могао пуно да кажем, самих органа власти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станица полиције је ли постојала, је ли постоје судски органи, испричајте нам то.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Ево овако, нашим доласком прво недефинисана је та наша, ми смо после смо почели да радимо поново са војском, значи војска Републике Српске РСК, почели смо полако са њима да сарађујемо, једна велика јединица војна је била стационирана на том Љубову где је била та усташка јединица, и мало смо најпре се конфликтирали са њима, имали смо један сукоб тамо, једну чарку оружану са тим усташама, гдје су они наравно извукли дебљи крај, и ми смо морали то исто да напустимо то поприште борбе брзо јер су кренули са тенковима наши, ЈНА, наравно нису дејствовали. Добро. Долазимо и узимамо Теслинград. Самим нашим доласком све другачије почиње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то јуна 1991. године заузимате?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Јуна 1991. године. Самим нашим доласком све другачије почиње да се дешава. Ти Хрвати који су били наоружани у униформама шареним са Љубова тога и из Госпића и полиција хрватска престаје више да долази на Теслинград јер смо ми тамо дошли. Организују се страже, копају се ровови око Теслинграда читавог, фабрика та «Марко Орешковић» је била метална индустрија, било је пуно метала, челика и то, праве се ровови, траншеји, праве се грудобрани од земље и од метала да се заштити од граната, крхотина и од пушчаних метака. Комплетно насеље почиње другачије да живи, организује се Територијална одбрана, командант Територијалне одбране је био резервни капетан Мирић Милан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је то Територијална одбрана?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Теслинграда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Теслинград.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Јесте. Самом том организацијом долази у међувремену долазе нам добровољци из Србије са разних страна, чим се то чуло долазе људи. Долазили су и тамо кад смо били у Врепцу, Могорићу, али сам им говорио не требате ми овдје, хвала што сте дошли али идите негдје где сте потребнији јер нису ми могли тамо ништа помоћи. Значи, самим тим доласком, долазе, знам да су долазили испред СПО-а, из разно разних тих структура, странки, ко ће га више знати ко је долазио. Долазили голобради момци, неискусни, смештамо их једну јединицу њихову, тако да је назовемо у Островицу, једно село одмах близу Личког Осика, њих смештамо тамо, колико можемо их обучавамо, на брзину наоружавамо, и са срећом да им буде да се извуку живе главе.

Вас занима конкретно значи та власт у Теслинграду и то како смо ми то организовали. Значи организована је Територијална одбрана, командант Територијалне одбране је био Мићко Мирић, понављам се, судска извршна власт да вам кажем не знам како се то шта решавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли функционисала?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Како је то функционисало није то било ништа колико ја сам схватио, тад нисмо ми били ни станица полиције, једноставно ми смо дошли у ту једну зграду која нам је била најпогоднија, чврсте градње и имала је насвођене велике лукове, ту смо паркирали возила да не могу од гранате да им ништа и ту смо ми основали, ту смо нашу јединицу, ту сам сместио моју јединицу једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад шта, која је то ваша јединица?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Моја јединица та специјална јединица после Војске Републике Српске Крајине, Мартићева јединица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, где у којој је згради била?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: У згради Друштвеног дома, велика је зграда била, стара градња, чвста и ту је било најпогодније, доле је било и складиште, ту смо држали опрему и наоружање, шта је требало. Возила смо паркирали исто тамо и тако. Значи то кад смо основали, тад није било ни говора никаква полицијска станица, изводили смо акције, како смо изводили, значи самим нашим доласком хрватске оружане снаге и њихова полиција хрватска је престала долазити у Теслинград, више није било. Почеле су чарке, почело је пуцање спорадично, ми на њих, они на нас, пошто сам вам поновио, рекао и још једном да поновим, граница разграничења је била пруга железничка, значи наше најистуреније, положај наше куће су биле тик уз пругу, ни 50 метара исто тако њихове са оне стране. Свакодневно су биле провокације са њихове стране, пошто више нису могли тамо да долазе. Ми смо узвраћали исто ватром. Једне прилике сам повео четворо, петоро, шесторо момака из моје јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, реците, не морате, преопширно идете, реците полицијска станица када је формирана, где је формирана, шта сте Ви у том моменту били, рецимо интересује нас октобар месец?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Октобар месец полицијска станица је формирана по наређењу Станице јавне безбедности Грачац, тадашњег начелника Марка Драгичевића, он је нама то наредио, односно мени, да се формира, а њему је неко из врха из Министарства тадашње такозване Крајине и Книна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како је то изгледало?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Изгледало је свакако, неорганизовано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте формирали, када кажете ви, ко, Ви?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Не ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Него Марко Драгичевић је пренио мени наређење да ми, од данас, на пример сутра прелазимо не више, из

шарених униформа у плаве униформе по наређењу Министарства унутрашњих послова Книна, Мартића, Бабића, ко ће га знати. Реко добро, ми смо то основали, како смо основали ни сами не знамо, нити је ко био полицајац нити је ко шта пре тога радио, били смо војници, изводили борбене акције, ја сам слушао Капетана Драгана он ми је био први претпостављени, долазио је често, са њим сам се чуо везом када ми је год требала каква акција борбена да се изводи, појма ми нисмо имали од полиције, одједном ми оснивамо полицијску станицу. Кога ћемо ставити за командира полицијске станице, каже начелник шта мислиш ти да ставимо тога Рашу што му је погинуо брат тад у Врепцу, и шта ће, па ајде реко немам ја, мене што се тиче ја немам ништа против, може, премда су се ови други моји бунили куд ће он, није ни војске служио, шепав, ајде реко ставићемо га за командира, каже а ти ћеш зато што си командир специјалне јединице самим тим ћеш бити заменик командира полиције, реко добро. Ја се нисам ни бавио тим стварима полицијским, ни бакћао, шта су радили радили, ја сам изводио акције оружане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, и Ви сте од тог момента припадали полицији?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Од тог момента тако фактички изгледа да смо припадали полицији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то полиција САО Крајина?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Полиција САО Крајина, да. Премда сам ја носио шарену униформу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па рекли сте да сте добили нове плаве униформе?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Добили смо, нико није то носио, двоје троје је носило, а ми смо и даље, ми смо били како да вам објасним, покушаћу да вам објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не морате. Јасно је.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Ми смо били полицијска станица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Када смо изводили акције, нон стоп били у борби, та полицијска станица кога се тад могло хапсити и шта, тад није било ниси могао ауто зауставити нити је било регистарских ознака ни саобраћајних, ни ништа, то је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи Ви сте били заменик?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Ја сам био заменик командира полицијске станице, тако је испало, тако је то наведено тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: И то је функционисало како је функционисало, наставили смо оружане акције против хрватске војске,

борили се, изводили акције, они нападали нас, ми нападали њих, ту је дошла, после се укључила у фабрику ту «Марко Орешковић» у Туковац ту код Теслинграда, дошла је једна војна јединица између осталог и са три тенка, Т-55, ту су они били, ту су долазили неки војни специјалци из бивше војне поште Ријечке, Ријечке у Хрватској, Истри. Долазило је ту људи од свакуда. Како је то ишло, ишло је тако, људи су се сви укључили у то, народна кухиња је била сви су јели нико није ни спремао, нити је имало шта да се спрема. Да, струја и вода је одмах одсјечена, струја и вода је била на хрватској страни, они су то одмах одсекли и струју и воду, пет година тога није ни било тамо, довозила се вода цистернама, а уз свећу се радило и неки агрегатић ако је био у трафостаници. Самим тим значи успостављањем те неке такозване наше власти, ТО, почео сам да сарађујем наравно и морао сам сарађивати и са Мићком Миланом Мирићем командантом ТО и осталим људима који су били укључени, командирима чета, Територијалне одбране, шта ћемо са стражом, како ово, како оно, куд ко иде, куд ће ко да поставља мине, како се то већ ради у ратном подручју и рату.

Ја сам одлазио кад год сам имао времена у Книн, у СУП тадашњи. Долазио сам, био сам и код Мартића и код Бабића, и био сам код Душана Орловића, такозвани «Сова» надимак му је био, ратни «Сова», он је био тадашњи начелник Државне безбедности Крајине. Почели смо да сарађујемо, да му достављам обавештајне податке куд ко се креће, какве акције изводимо и то. Значи почео сам да радим паралелно и за Државну безбедност, један вид рада за Државну безбедност. Од њега сам и добијао возила, јер кад смо најпре дошли, када смо те заробили Хрвате, када смо их допремили у Книн и оставили смо њихов полицијски «Југо», ја сам добио на коришћење белог «Заставу 101» шибенске табле, од државне безбедности Крајине. После је тај ауто слупан па су дали други. И један су дали нам исто ТАМ-ић другачији него што је овај био исто. Значи када, да то, што се тиче Државне безбедности значи почео сам да долазим кад год сам долазио у Книн у то централно складиште по опрему, наоружање, и то долазио сам уједно и у собу 28 код шефа Државне безбедности Душана Орловића и разговарао са њим, доносио му податке о свему што се једноставно дешавало на терену. Ја сам био задужен за доста велики терен, Широка Кула, Туковац, Вребац, Могорић, Теслинград и та рубна подручја између осталог премда је у свим тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јесте имали у то време нека заробљена лица, неке, како је то даље се дешавало?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: У тој нашој полицијској станици испод у једноме делу подрума била је, да ли је ту некад била кажу људи давно

за време Тита, била је некад полицијска станица, био је доле неки затвор, притвор, било је то та као једна просторија која је служила за затвор. Сад ћу вам објаснити, знам шта хоћете да ме питате вероватно. Сви људи су се укључили ту, значи сви људи који су били војно способни, чак и деца нека и жене узеле оружје и то, постојала је та једна фамилија Ракић која је отац им је био Србин, мајка је била Хрватица, од тога Мане и његова жена је била Хрватица, та Луција. Од те његове, од тог Ракића Мане жене, Луције, њен рођени брат Рендулић Петар како ли се, мислим да је Петар име, значи он је био командант бојног подручја Лички Осик, Стари, Перушић, Лукшић и то, он пуковник, у чину, у хрватској војсци у чину пуковника. Ти исти Ракићи нису хтели нигде да се укључе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У којим јединицама?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: За кога питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овог што је био, је ли у Збору народне гарде, где је био?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Да, он је био у Збору народне гарде као командант подручја који су се непосредно са нама сукобљавали. Значи они и он је командовао са том, рођени брат од те Ракић Мане жене Луције, односно његов шта му дође, Мане му је био зет. Ти Ракићи нису нигдје хтјели да се укључе, када сам их питао хоћете оружје, нећемо ово оно, питао их је и тај Милан Мирић командант ТО зашто нећете, па нећемо па ово, на његово питање или моје где сте били када је то, каже били смо тамо, други пут били смо тамо, људи су почели једноставно нешто се дешава се нешто чудно. Они се спуштају, они су живели неких 15-20 километара отприлике ван нашег места Теслинграда у рубном подручју значи узели су неку викендицу, то није била њихова кућа где су били пре, него су живели у једној викендици у шуми, сасвим сами, далеко од наших положаја, далеко од свега уз непосредне положаје хрватских снага, било нам је чудно. После смо сазнали да је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али на страни српској, је ли тако?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: На страни, ми смо ту још пролазили, да ми смо ту пролазили, али су они били на осами нико ту више није живео него они без икаквог страха. После смо сазнали зашто, зато што је био командант тог подручја хрватског гдје само, непријатељског, њен рођени брат. Добро, то све иде како иде, они долазе појединачно једно, двоје, троје, долазе у Теслинград, сва паљба престаје и ватра минобацачка, све престаје, једном, други, трећи пут, људима је било сумњиво шта се то дешава, они чим оду након 15-20 минута, пола сата, сат, зависи који је одређени временски период ватра почиње да дејствује по нама. Е ту су људи почели већ да схваћају шта се дешава. Долази наређење на састанку једном, једном од састанака у станици тој

такозваној гдје је био штаб Територијалне одбране, долази наређење од истога команданта Територијалне одбране Мирић Милана, тог званог Мићка, да се они ухапсе Ракићи, да се ухапсе, зашто да се ухапсе, због тога што постоји сумња да раде са непријатељем. Како да их ухапсимо, каже ти то нареди тамо оним својима да их ухапсе. Добро, нисам ја то одмах ајде ту су, неће никуда што се каже, долазе специјалци ријечки, под надимком «Рамбо», «Зоља», «Чучо», тако њима је, знао сам надимке од тих људи, а њима је био непосредни претпостављени старешина поручник Зоран Бедековић. Долазе они, исто ту су укључени, чују то и они ме предухитре, ухапсе их они, они их ухапсе, значи тај «Рамбо» и њихова, његова група.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле долазе?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Долазе, они су били у Ријеци, побегли су из Ријеке и дошли су тамо су код нас једноставно се код нас створили, били су ту једно време после су отишли у Титову Кореницу, Плитвичка језера, па су прошли ко зна која ратишта ко ће их знати више где су били. Нико то тамо нико никоме није бранио и спречавао да дође, напротив били су тамо сви добродошли ко је дошао да помогне тамо. Тај Теслинград кажу у Лици ко није био у Теслинграду није био нигде, значи како да вам опишем само пруга дели, свакодневно се гинуло, али добро није ни битно то сада. У међувремену су били страже иду како иду те, људи пролазе, ТО и усташе су заскочили једне прилике петоро, шесторо људи и масакрирали значи кад смо их ми пронашли након ко зна колико времена, извукли их други људи, довели их у круг творнице «Марко Орешковић», ти су људи били ископаних очију, одрезаних носева, ушију, једноставно масакрирани, иживљавало се на њима. Ништа, то шта смо могли сахранили и онда како је ухапсио тај «Рамбо» те Ракиће испитивао он, дошло је наређење и од тадашњег пуковника који је био активно војно лице па пензионисан, Вуњак, не знам му име заборавио сам, исто да се ухапсе, обављали су разговоре у кругу фабрике војно безбедносна организација, та јединица, са њима, разговарао је Вуњак тај са њима, Рашо ту се нешто тај Наранџић са Вуњаком, шта су радили, и ја сам издао наређење исто да се ухапсе. Били хапшени па притварани, па све то и био је сад је то, пуно је времена прошло, незгодно ти људи који су тада живели, који су тада имали 50 или 60 година, ти људи више нису живи, не могу да посвједоче, постојао је човек један Штрбац Мићо, који их је и видио и све, та Радмила је одлазила још са једном девојком својом другарицом на то Љубово, те такозване Штале где је била та хрватска усташка јединица и тамо са њима су преносили податке, разговарали. Тај Ракић Мане, отац и муж од те, отац од те Драгана, Милована и Радмиле и муж

од те Луције, је једне прилике одвео, а ми смо пре тога дошли у Кулу да ухапсимо једнога за кога се знало да су му син отишао у Збор народне гарде и да одржава контакте са сином, звали смо га Иваљ, Ивица, Иваљ смо га звали. Приликом доласка да га ухапсимо, он нам је побегао, скочио је кроз прозор, чуо је једноставно кола, ми смо дошли, дошли смо близу доста и побегао је. Након два дана тај исти Мане Ракић је тог истог Иваља превео у хрватско село Чанак и дао му пушкомитраљез 7,62 мм који је задужио његов син Милован из Перушића од хрватских оружаних снага. Након пар дана му је и стоку превео у тај исти Чанак. Тај Чанак је хрватско село било у окружењу српском, али хрватско село и он је био, живео је у шуми тај Ракић Мане и био је ловац и знао је путеве, провео је тога Иваља. Како се то сазнало када је ухапшен све је то испричао.

Једне прилике, што је најзанимљивије по мени за овај случај, јер овај случај, ја не бежим од тога, значи ја као ја, Будисављевић Чедо, не бежим од тога да су људи убијени, само да се докаже зашто су убијени, а ништа друго. Јер ја да сам хтио да их убијем из неког другог разлога и нешто, зашто би их ја држао 15-20 дана у затвору, зашто, нема потребе, могао сам да дођем и да их убијем. Тада је важио живот, вредио један метак, један људски живот је био један метак, ништа значи, гинуло се свакодневно и деца и жене и сви, али добро. И једне прилике смо отишли у претрес тај «Рамбо», «Зољо», «Чучо», ја и један мој још другар у претрес те викендице код Ракића. Тад приликом претреса у кући ништа нисмо нашли, али смо нашли у бунару радио станицу, у бунару значи обешену изнад воде, склоњену радио станицу, РУП 12, 15 који ли је био ђаво ће га више знати. И план заједно уз станицу замотан, јављања њиховој вези у Перушићу првенствено, пошто они гдје су живели у тој викендици ти Ракићи, то је било ваздушне линије, ваздушне линије ни километар и по до два до хрватских снага, шума и били су на осами, на брду, на узвишици где је било идеално место за радио станицу, а имали су и мотива да раде пошто је рођени брат тамо био и тако. Између осталог да, том приликом смо пронашли радио станицу у бунару и план јављања, кад су се јављали, које шифре све, све то документовано плус још њихове изјаве где су признали да су радили за хрватску страну на питање моје, на питање војно безбедносних органа, зашто су то радили, па као ипак су они више осећају се Хрвати јер им је мајка Хрватица, Луција, кад смо питали друге, када смо питали Ману па зашто ти то радиш, каже и мени је мајка исто Хрватица, само ми је отац Србин. Између осталог син млађи Драган, је да ли је био примљен или је поднио молбу у Полицијску управу Пула, тада већ када је била шаховница, када је ухапшен, ухапшен је у возилу марке «Форд», тада му је нађена

униформа плава, плава, шарена униформа са ознакама хрватске полиције. Све то дешава се како се дешава, та Луција је остала у тој кући, ови су долазили како су долазили. Та радио станица виђана, када сам ја питао после њих како сте ви одржавали везу, како сте пунили то, како, каже па био је акумулатор велики исто, имали су они трактор неки, имали су посебно возило «Варбург» из тога су исто узимали, долазили, обилазили наше положаје, распитивали се код људи колики је домет минобацача, колико је ово, колико је оно, значи сложили смо мозаик. Кад је тај мозаик сложен, кад је све то документовано, као што ви сви и ови људи имате те папире испред себе, тако сам ја имао и остале људе испред себе. Све те папире, укључујући ту несретну радио станицу, тај план јављања, ја носим у Книн, на сто, на руке Душану Орловићу јер нисам носио капетану Драгану, једноставно ја сам с капетаном Драганом имао само додир војни. Што се тиче безбедносних ствари само са Орловић Душаном и посебно са Мартић Миланом, кога сам исто познавао, седели смо ко зна колико пута у тврђави и у СУП-у. Све то ја презентујем. Они су ухапшени, они налазе се у просторијама тог дечијег вртића у подруму. Прошло је то већ 10-ак, 15 дана, све нађено, све признато, ја питам «Дуле, шта да радимо», каже он, а пре тога ја сам довео ту тројицу ухапшених Хрвата, полицајаца у униформи разрушаних, они су касније разменити, довео сам их два брата који су живели, два рођена брата Пајо и не знам овом другом име, који су живели исто на пола пута између Теслинграда и Госпића, река Лика дели мост, ту су они живели, ухватили смо их у униформи, заробили их и довели их у Книн. Најпре су били испитивани код нас, разрушани, узети им подаци, одвео сам их, после тога сам их ја лично ставио у возило, значи нисам их убио, могао сам, како нисам могао, значи те, та два припадника хрватске војске сам ја лично ставио у моје возило, одвезао у Кореницу код тадашњег начелника полиције у Кореници јер сам ишао да узем неке ствари па сам стварио у Кореницу и онда сам их ја лично одвезао лично с мојим возилом у Грачац и предао у тадашњу станицу милиције Грачац где је био и Марко Драгичевић, то има све записано све. Значи, ја сам заробио и војника и полицајца и одводио у Книн на размену, између осталог. Кад су ухапшени ти, кад сам све то однио тамо све документе и то код Орловића и питам га у разговору, ја сам с Орловићем разговарао потпуно оно, сазнао сам од њега шта сам хтео, све сам говорио, он је мени и ја сам имао поверење у њега и он у мене, једноставно смо радили што се каже и ти момци који су били око њега и заменик Мићо Брујић и други и од њега сам и возило добијао, између осталог и на моје питање шта да радим с тим Ракићем. Људи су огорчени једноставно, они су такви какви су, носили су жиг издајника

на леђима, значи нема већега несреће и зла људскога него у рату да неко издаје јер мени није био проблем да се ја фронтално суочим са непријатељем кад знам ко је испред мене. Мени је био проблем иза леђа да онај на кога ја не мислим да ће да ми забоду нож у леђа забада и све је то кад смо доказали и са свим тим изјавама које има. Има ту изјава које ћете Ви да видите којих има, само је штета и несрећа та што је двадесет година прошло па има људи који су то сведоци били тадашњи живи, који више нису живи, несрећа је што ја то када сам однео у Книн, ништа више нисам имао, ја сам то оставио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довршите шта Вам је Орловић рекао.

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Да, да, Орловић ми говори, тако како је, нема шта да ми доводиш те издајнике овде. «Шта да радим», рекох, «Дуле са њима», «узми па их поби». Ја гледам, ништа, ја се враћам, мало још разговарали о свему и свачему, ја се враћам, шта ћу, причам то исто Раши, тај што је био командир Наранчићу, причам овим мојим другарима, неколицини, шта, како, шта са њима, ништа, хајде нећу још ништа радити, ићи ћу још за који дан у Книн, свеједно, идем свако мало у Книн. Ја опет одем у Книн и исто одем тамо код њега и питам, рекох, «Дуле, шта да радим са онима?», вели, «јел их ниси побио?», «па нисам», «јеси ти луд, ниси чуо први пут?», па рекох «чуо сам»; «нема шта», да цитирам, како ми је рекао, «нема шта та говна издајничка да ми доводиш у Книн, узми па их поби, да ли имаш људе са којима можеш, «како немам, није проблем то», а огорченост је била огромна, значи у том нашем трескању на њих. Ја сам мислио чак, ето моја је срећа да је тако испало, да ће им неко бомбу бацити кроз прозор, али добро, десило се шта се десило. Значи, ја се враћам други пут после његовог наређења усменог да убијемо те људе, враћам се, били су затворени њих четворо - Ракић Мане, Ракич Драган, Милован и Радмила, док је жена Луција остала тамо у тој викендици. Враћам се и говорим то и Раши, тадашњем командиру, говорим то и Малиновићу и Богуновићу. Шта ћемо да радимо, тако и тако, ништа, је ли наредио, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта су они?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Малиновић Мирко је тада био у територијалној одбрани, возио је санитарско возило. Сви смо ми, ми смо били, онај је радио оно, овај је радио друго, онај је радио треће, сви смо били заједно, значи све је то било заједно, та станица полиције, та станица специјалних јединица, тај возач, командир позадине, механичар, све је то било заједно као у овој судници и сви смо се ми знали, не тада него и пре је то било, дружење, другарство. Ништа, то како сам ја њима испричао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је Богуновић?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: Богуновић је био командант за позадину, интендант за набавку муниције, допрему хране и разних неких ствари, осталих што је потребно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто при територијалној одбрани?

ОПТ. ЧЕДО БУДИСАВЉЕВИЋ: При ТО, да. И ништа, како смо се договорили шта да радимо, ништа, тако и тако је наређено, идемо. Ја кажем, «ето ја сам већ једном био, рекао ми је Орловић», ја опет хајде да сачекам, «опет сам дошао он каже исто, шта да радим, хоћемо ли да убијемо те», «хајмо», каже. «Како ћемо?», рекох, «идемо најпре ћемо убити ту жену Луцију, што је живела у тој викендици, засеоку Сердари».

Долазимо у вечерњим сатима, 20., 21., 22., 23., тако негде, око 20.-21. октобра 1991. године, долазимо пред викендицу, значи нас тројица, ја, Малиновић и Богуновић са возилом «Форд» које је било Драгана. Мислим да је Малиновић возио, није битно. Улазимо у кућу, улазим ја у кућу, њих двојица остају, после је само Мирко дошао реда ради у кућу и небитно за овај случај. Улазим у кућу и жена је схватила, једноставно, шта се дешава и ја сам рекао, рекох «знаш шта Луција, ово је крај, нема више» и она каже, расплакала се и каже, «да ли може некако да се сада то исправи, да ја вама помогнем да ви ухватите тог мог брата?». Рекох, «не може, касно је више, готово је, нема од тога ништа», једноставно узимам пиштољ 7,65 аутоматски «шкорпион» и пуцам два пута у њу, на месту је усмрћујем. Након тога, улазе Малиновић и Богуновић и проналазимо заједно петролеј, бензин, неки петролеј, неке старе крпе, бацамо то по њој, посипамо је и посипамо читаву кућу изнутра и с вана да је спалимо, једноставно да то више легло, да не постоји. Ту кућу где су они живели, ту викендицу, спаљујемо. Враћамо се, седамо у возило, нико није тада, отишли смо тихо, у кући је било пуцање, није се ни чуло, враћамо се и одлазимо у Теслинград, враћамо се истим путем у Теслинград. Настављамо даље нашим активностима и задужењима и како ко.

Али, шта се дешава? Остају сада ови још Ракићи, требају и они да се ликвидирају, четворо тих, значи Ракић Мане, Ракић Драган, Милован и Радмила који су били тада притворени у том затвору нашем који смо направили. И после две, три вечери, колико ли је било. Е, да да напоменем, тад док су били у притвору, чак сам им ја и доносио храну између осталог и били су обучени, нити их је ко малтретирао, ни ког врата, ништа, били су водили их ови у фабрику, испитивали, доводили, изводили ко је хтео. И ништа, ја се договорим са Малиновићем и Богуновићем, Грујичићем и Новаковић Гораном. Грујић Богдан је радио па неку врсту ТО, полиције, као на одржавању возила, био је ту војник, био полицајац и на одржавању возила између осталог. Разумео се мало

око те механике и тај «тамић» је волио, возио га и то је он и одржавао, дужио и возио га кући, код њега је био кући тамо где је живео. Новаковић Горан је био исто укључен у територијалну одбрану наравно, чак не знам, нисам сигуран да ли је био при тој полицијској станици, мој школски иначе колега, Новаковић Горан.

И то вече се састајемо и ја им говорим исто идемо сад, нема друге, сад морамо да ликвидирамо те Ракиће, нема, такво је наређење стигло, то смо морали завршити, тако је како је. Добро. Нико ништа не говори, нећемо, ово, оно, сви се наравно спремају. Одлазимо нас четворица – ја, Малиновић, Богуновић и Новаковић Горан код Груичића. Неке ми смо то звали бараке где је он живео тај дио насеље, Теслинград смо звали бараке, улазимо код њега, «Тамић» је тамо, то возило «там» фургон је тамо, ја кажем «Богдане, дошли смо, идемо». Каже он «Нема проблема, само руке да оперем. Знаш да идемо? Како да не, је ли смо разговарали пре. Можеш возити? Могу. Знаш ти где је та јама Голубњача»? Вели, «како не бих знао, ја сам ту прошао ко зна колико пута, стотине пута кад идем с трактором у село, знам». Рекох, «ја сам пролазио, али ја баш нисам сигуран. Знаш ти Мирко? Не знам ни ја. Знаш ти Горане? Не знам ни ја. Знам ја», вели, «лако ћемо. Имаш ли нафте? Немам, али има неку кантицу овде код куће, сад ћу ја насути». Он сипа нафту.

Е, сад ја стварно не знам да ли ја узимам тај «Там» и одлазим ја до наше станице или он долази. У једној изјави он говори да сам ја одвезао тај «Там», док у другој изјави говори овај Богуновић да је он то довезао, сад не знам ко је довезао тај «Там». Мислим да је он али може бити да сам га ја довезао, нисам сигуран. Добро, значи да ли сам га довезао ја или га је довезао Груичић, није мислим толико ни битно. Углавном ми то шта смо замислили речено је свима, сви су били упознати, нико није, као што се говори, е ја мислио ја идем за Книн, ја идем, нико није ишао у риболов или у лов, сви су били у шареним униформама, сви су били наоружани са аутоматским пушкама и са пиштољима као лично задужење, бомбама наравно и шта је требало. Тај «Тамић» несретни долази пред тај затвор и изводе се људи из затвора. Ја први долазим, отварам врата и кажем «идете за Книн», значи ја сам дошао, отворио врата доле од тог притвора и рекао идете за Книн. Нико ништа од њих, узимам лепљиву траку неку тамо је била у станици полиције, трака једна, две и говорим идемо доле по њих, улази Груичић, Богуновић, изводе Новаковић, ко ли је Малиновић, изводи се једно по једно, неко изводи, неко веже, везане су им руке и уста лепљивом траком и убацујемо их у тај отворених врата задњих, двокрилна врата, на том фургону. Фургон је био је био притеран скроз уз степенице тог обданишта, где је био тај притвор доле у подруму и убацимо их унутра.

Значи, везујемо их с том траком и убацујемо их унутра. Једно по једно изводимо, везујемо и убацујемо унутра да не би они паничили да све заједно. Кад смо их убацили унутра, пошто Груичић претходно говори да зна где је та Голубњача, он седа да вози, с њим напред као сувозач седа Богуновић Милан. Са ово четворо унутра што су повезани, стављени унутра Ракића, седамо назад ја, Малиновић и Груичић и овај Новаковић, пардон. Груичић је возио. Значи, ја, Малиновић и Новаковић седамо и идемо, ноћ је ту, то је ноћ. Одлазимо у правцу Љубова, возимо се, наша стража чим су видели наш «тамић», значи из наше јединице су давали стражу код једног засеока исто се Ракић зове, горе Сердари, пропуштају нас, ми одлазимо, долазимо до те јаме Голубњаче. То је од пута можда неких 50-ак, 60, 70 метара од макадамског пута неког сеоског та јама. Груичић долази комби, али не може да се дотера близу пошто има неког има неког дрва, растиња, довози се комби, полако отварамо врата. Значи, светла смо угасили кад смо пришли тамо, светла угашена и полако изводимо једно по једно из возила. Значи, Груичић је био напред возио, Богуновић напред, нас тројица смо били назад – ја, Малиновић и Новаковић. Најпре изводимо Драгана Ракића, млађег сина од Ракић Мана, изводимо њега, стављамо га испред јаме и пуцамо истовремено ја и Малиновић у њега, ја из аутоматског пиштоља «Шкорпион 765», а Малиновић из пиштоља 762, тзв. «Тетејац». Драган пада у јаму. Изводимо другог, пуцамо у главу, у потиљак и у тело. Тело пада. Изводимо другога Ракић Милована, исто тако пуцамо ја, Малиновић и Груичић, значи нас тројица пуцамо у Милована. Милован није пао тад него је остао ту, наравно одмах моментална је то смрт, није упао у јаму него је остао на рубу јаме. После њега изводимо оца Ракић Мана. У Ракић Ману пуцамо ја, Малиновић, Груичић и Новаковић Горан, пуца се све из пиштоља, не користе се пушке и Мане исто није пао у јаму него је пао поред јаме. Следећу, односно задњу изводимо ћерку, Ракић Радмилу у коју пуцамо нас четворица и четврто-окривљени, пето, како ли је већ назват, Богуновић из мог другог пиштоља 762, сви заједно. Она пада у јаму, а ово двоје су још та два тела Ракић Мане и Ракић Милован су код јаме, још нису сами пали у јаму, тако су пали да су остали крај јаме. У том тренутку ја говорим «ајте ти». Мени се тад и заглавио пиштољ, тај аутоматски «Шкорпион», док сам нешто главио, кажем «Ајде ти Груичићу и Богуновићу» само их гурните унутра и они долазе и гурнуше још ово двоје и ми наравно седамо, после тога седамо, исто Груичић вози, седамо у то возило «Там» и враћамо се у Теслинград.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде ћу Вас прекинути, наставићемо други пут. Можете сести.

Због спречености браниоца адв. Ђорђа Дозета, данашњи главни претрес СЕ ПРЕКИДА, следећи ће се наставити:

03, 04. и 05. новембра 2010. године,
са почетком у 09,30 часова, судница број 3.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, 03, 04. и 05. новембар 2010. године

Довршено у 11,00 часова.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА